

lobci úvahy, zdali by bylo slušno, by v každém případě, tedy i v tomto, elektrická dráha škodu žalobci nahradila.

Čís. 6813.

Při jednání a rozhodování o účinnosti výpovědi jest přihlížeti jen k námitkám zavčas (§ 562 c. ř. s.) vzneseným.

(Rozh. ze dne 17. února 1927, Rv II 75/27.)

K námitkám vypovězeného proti výpovědi, dané mu obcí z bytu, procesní soud první stolice výpověď zrušil, odvolací soud napadený rozsudek potvrdil.

Nejvyšší soud uznal výpověď účinnou.

Důvody:

Dovolání, opřené o dovolací důvod čís. 4 Šu 503 c. ř. s., jest opodstatněno. Podle Šu 570 c. ř. s. nemohou býti lhůty v §§ 560 až 569 c. ř. s. stanovené tedy ani lhůta k podání námitek proti výpovědi (§ 562 c. ř. s.) prodlouženy. Podle Šu 571 první odstavec c. ř. s. jest položiti rok k ústnímu jednání o námitkách v čase s ně podaných a pozdě podané námitky proti výpovědi jest podle téhož Šu odstavce 3 z úřední moci odmítnouti. Navrácení k předešlému stavu pro zmeškání lhůty k podání námitek není podle téhož Šu odstavce 4 přípustno. Z těchto ustanovení jasně plyne a není také o tom podle nauky (srovnej Neumann k c. ř. s. u Šu 562. Hora: Československé civilní právo procesní III. díl str. 180) ani dle judikatury žádná pochybnost, že při jednání a rozhodování o účinnosti výpovědi jest přihlížeti jen k námitkám zavčas vzneseným. V tomto případě vznesla obžalovaná zavčas, to jest v osmi dnech (§ 562 c. ř. s.), toliko jedinou námitku, že prý podle ujednání s obcí trvá její nájemní poměr až do 30. září 1927. Ostatní námitky, které žalovaná proti výpovědi vznesla, že výpověď mohla jí býti dána jen se svolením soudu (§ 1 zákona o ochraně nájemníků ze dne 26. března 1925, čís. 48 sb. z. a n.) a kdyby ani toho nebylo, že výpověď nemá zákonem požadované náležitosti, protože se nestala na základě pravoplatného usnesení obecního zastupitelstva (§ 31, (1) čís. 3 zákona o ochraně nájemníků) a posléz že jí příslušela výpověď měsíční, byly žalovanou uplatněny až po lhůtě k podání námitek stanovené, totiž až při ústním jednání dne 12. října 1926, tedy opožděně. Podle toho, co shora bylo uvedeno, nemělo tudíž k těmto námitkám býti přihlíženo a když nižší soudy na základě provedených důkazů onu zavčas vznesenou námitku o trvání nájemního poměru za opodstatněnou neuznaly, bylo výpověď po rozumu Šu 572 c. ř. s. uznati za účinnou. Nižší soudy pochybily, když vzaly zřetel i na námitky teprve při jednání dne 12. října 1926, tedy opožděně žalovanou uplatňované a pochybily, když vzhledem k nim a to první soud z důvodu, že prý k výpovědi bylo zapotřebí soudního svolení podle §u 1 zákona o ochraně nájemníků a druhý soud proto, že prý usnesení obecního zastupitelstva o výpovědi, ježto nebylo žalované doručeno, není pravoplatné, výpověď za účinnou neuznaly.